

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 listopada 2012 r.,
sprawy **D. K. i A. K.**
skazanych z art. 279 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 4 kwietnia 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 14 lipca 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. kasację wniesioną na korzyść skazanego A. K. pozostawić bez rozpoznania,**
- 2. oddalić kasację wniesioną na rzecz D. K., jako oczywiście bezzasadną,**
- 3. obciążyć skazanych w częściach nań przypadających kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego,**
- 4. przyznać obrońcy z urzędu adw. H.O. na podstawie złożonego przez niego wniosku, kwotę 450 zł (czterystu pięćdziesięciu złotych - wliczono podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu D. K. przez ww. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,**
- 5. oddalić wniosek obrońcy z urzędu adw. H. O. o zasądzenie wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego A. K.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2012 r., Sąd Okręgowy w II Wydziale Karnym, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonych A. K. i D. K., skazanych wyrokiem

Sądu Rejonowego z dnia 14 lipca 2011 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie wobec oskarżonych uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wymienionego wyroku Sądu Okręgowego wywiódł obrońca oskarżonych A. K. i D. K. zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w punkcie I, którym utrzymano w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w odniesieniu do obu oskarżonych. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., co wyraziło się w tym, że Sąd II instancji nie doszukał się sprzeczności w zeznaniach świadków R. M. i A. Z., pomimo że lektura tych zeznania nie pozostawia najmniejszej wątpliwości, co do ich jaskrawej wewnętrznej sprzeczności.

W oparciu o przytoczone zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego.

W złożonej przez siebie odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowy wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analiza treści kasacji wniesionej na rzecz A. K. wskazuje, że jej przyjęcie i przedstawienie Sądowi Najwyższemu do rozpoznania nastąpiło z rażącym naruszeniem art. 530 § 2 k.p.k. Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna jest bowiem niedopuszczalna z mocy ustawy. Przepis art. 523 k.p.k. określając podstawy kasacji, określa także przedmiotowe ograniczenia, przez wskazanie kategorii spraw, w których kasacja może być wniesiona przez strony na całkowicie odmiennych zasadach niż wynikające z ogólnej reguły zawartej w art. 519 k.p.k. Ograniczenie takie wynika w szczególności z treści przepisu art. 523 § 2 k.p.k., w myśl którego kasacja na korzyść może być wniesiona jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub przez podmiot wymieniony w art. 521 k.p.k. (por. art. 523 § 4 k.p.k.). Tymczasem w sprawie niniejszej A. K. został skazany na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na 5 – letni okres próby.

Stosownie do treści art. 523 § 2 k.p.k. oraz art. 523 § 4 pkt.1 k.p.k. kasacja na korzyść osoby prawomocnie skazanej, w przypadku wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, może być wniesiona tylko w sytuacji, gdy skarżący oprze ją na zaistnieniu w toku postępowania odwoławczego uchybienia określonego w art. 439 k.p.k. W kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego A. K. nie sformułowano zarzutu naruszenia przepisu art.439 k.p.k. przez sąd odwoławczy, tak w treści zarzutów kasacyjnych, jak też w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W tej sytuacji stwierdzić trzeba, że kasacja jest niedopuszczalna (art. 523 § 2 k.p.k.), co winno skutkować wydaniem przez prezesa sądu odwoławczego zarządzenia o odmowie jej przyjęcia. Wobec faktu, iż kasacja została jednak przyjęta, Sąd Najwyższy zobligowany był – w oparciu o treść art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. - do pozostawienia jej bez rozpoznania.

Na uwzględnienie nie zasługuje także wniosek obrońcy o zasądzenie wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji. Sąd Najwyższy, wskazywał już w swych orzeczeniach, iż sporządzenie i wniesienie niedopuszczalnego nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez obrońcę z urzędu, nie daje podstawy do przyznania wynagrodzenia za taką czynność, albowiem Skarb Państwa nie może ponosić finansowych skutków podejmowania przez podmiot fachowy czynności prawnie niedopuszczalnych (por. np. postanowienia SN: z 17.02.2005r., IV KK 418/04, OSNwSK 2005/1/387; z 24.04.2007r., IV KK 98/07, Prok. I Pr. 2007, z.10, poz.20).

Kasacja wniesiona na rzecz skazanego D. K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i podlega oddaleniu.

Wprawdzie podnoszone w kasacji zarzuty wskazują na obrazę prawa procesowego, to jednak – jak słusznie zauważono w pisemnej odpowiedzi na kasację - w istocie godzą one w ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, a w konsekwencji w prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Zarzuty adresowane bezpośrednio wobec orzeczenia sądu odwoławczego ograniczają się do wskazania rzekomej obrazy przepisów art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. Analiza treści tych zarzutów, połączonych z uzasadnieniem kasacji, pozwala jednak na stwierdzenie, że podnoszone uchybienia nie miały miejsca, bowiem sąd odwoławczy rozpoznał wszystkie zarzuty apelacyjne i wskazał dlaczego ich nie

uwzględnił. Stanowisko skarżącego dowodzi jedynie braku akceptacji dla wywodów sądu odwoławczego.

Powołując się na poszczególne karty z akt sprawy, na których znajdują się zeznania świadka R. M. i A. Z. oraz dowody z opinii daktyloskopijnych, obrońca kwestionuje ustalenia faktyczne i zarzuca Sądowi II instancji jaskrawą sprzeczność w ocenie dowodów z zeznań tych świadków. Obrońca nie wykazuje przy tym w jaki sposób procedowanie Sądu Okręgowego naruszyło powołane w kasacji przepisy oraz jaki to miało ewentualny wpływ na treść orzeczenia.

Ponadto odnosząc się do zawartego w apelacji obrońcy skazanego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., sąd odwoławczy zasadnie wskazał na jego nietrafność i prawidłowo uzasadnił swoje stanowisko. Wbrew zarzutom skarżącego, niekorzystne dla skazanego ustalenia faktyczne uwzględniły całokształt zgromadzonego materiału dowodowego i logicznie wynikały z treści przeprowadzonych dowodów. Odmienny punkt widzenia zaprezentowany w uzasadnieniu kasacji stanowi jedynie bezpodstawną polemikę z prawidłowym stanowiskiem sądu odwoławczego.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlega oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.